

i min Omtale af disse Forhold under Sagens Behandling i Fjor gjorde udførlig Rede derfor, og jeg tillader mig i saa Henseende at henvide ærede Medlemmer til Rigsdagstidenden. Men det, som synes mig at være det uheldigste ved denne Beskatningsform, er, at det i Virkeligheden bliver en Slags ny Indkomstskat, det ærede Medlem her vil gennemføre, medens Regeringens Forslag i Fjor og ogsaa Kommissionens Forslag gaa ud paa, at det er Værdistigningen paa de faste Ejendomme, man vil beskatte. Dertil kommer, at det forekommer mig, at en saadan Skat vil blive uhyre vanskelig, for ikke at sige umulig at praktisere. Det vil blive et overordentlig vanskeligt Skøn, om en Ejer har opnaaet en saadan forøget Indtægt eller formindsket Udgift ved et Jernbane-anlæg, at det vil kunne ansættes til en Afkastningsværdi. Vurderingsskønnet med Hensyn til de faste Ejendomme kan blive vanskeligt nok, det skal indrømmes, men det forekommer mig, at naar Talen er om Fastsættelsen af en Afkastningsværdi, vil Spørgsmaalet blive endnu meget vanskeligere. For Sagen er den, at der bliver et meget betydeligt Spillerum, idet f. Eks. den Forøgelse i Afkastningsværdien, som en Gaardmand vil kunne opnaa ved, at en Jernbanestation bliver anlagt i hans Nærhed, saaledes at han kan spare en islandsk Hest til at løbe til Skole med hans Børn, vil blive meget vanskelig at ansætte. Der vil blive en Mængde forskellige Grader, som det vil blive meget vanskeligt, efter mine Tanker ganske umuligt, at ramme. Hvis man skal til at beregne alle disse Kørselsbesparelser, der i den Henseende kunde være Tale om — og det er dog vel i Hovedsagen det, den ærede Forslagsstiller tænker paa —, tror jeg, vi komme ind paa noget, som er ganske upraktikabelt.

Om det andet Hovedspørgsmaal i det ærede Medlems Forslag, hvorvidt Kapitaludbetaling skal finde Sted ved Ejerskifte, vil jeg gerne sige, at naturligvis ligger der en Helhed i dette Forslag, naar det ærede Medlem kæder det sammen med Skatten paa Afkastningsværdien, det er jeg ikke blind for, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at hvis man fastholder, at Kapitaludbetaling skal finde Sted ved Ejerskifte, kommer man ganske bort fra det Grundlag, som Kommissionens Flertal har ment det praktisk at arbejde paa, nemlig Ejendomsskyldgrundlaget, og det betyder, efter min Mening, uhyre meget. For, som

jeg tillod mig at udtale ved første Behandling, har man derved opnaaet, at man kan ansætte og opkræve Skatten meget billigere, end hvis der skulde indrettes en ny Organisation dertil, og det vil i Virkeligheden have meget stor Betydning overfor en Skat, hvis Resultat man ikke paa nogen Maade kan beregne i Forvejen. Skulde man til denne Skats Paaligning og Opkrævning indrette et stort nyt Apparat, som kunde sluge en meget betydelig Del af den Skat, der kom ind, maatte dette i høj Grad betragtes som en Skuffelse. Det forekommer mig, at man kan, som Fler-tallet foreslaar, af humane Grunde indrømme Skattesvareren en Afløsningsret, men skal man ind paa denne obligatoriske Kapitaludbetaling, kan man sikkert ikke benytte de nuværende Vurderingsorganisationer til Skattens Ansættelse og Opkrævning, idet Ejendomsskyldloven ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse i den Henseende.

Lad mig saa sige om det tredie Hovedpunkt i det ærede Medlems Forslag, at Erstatning for Værdiforringelse kan jo være en meget tiltalende Tanke, men det forekommer mig, at hvis man vilde prøve paa at gennemføre denne Tanke, vilde den kunne drage meget store og meget farlige Konsekvenser efter sig. Sagen er nemlig, at der ikke vil være noget i Vejen for at tænke sig, at der kunde foretages meget betydelige Forandringer ved Jernbane-anlæg, som i Virkeligheden ikke skyldtes nogen Statsinteresse. Lad mig som et Eksempel nævne Banegaardsforholdene i Aalborg. Aalborg Jernbanegaards Flytning forleden Aar skyldtes sikkert ikke i synderlig Grad nogen Statsinteresse, det skete, saa vidt mig bekendt, efter Andragende fra Kommunalbestyrelsen. Nu siger det sig selv, at den Gade, Banegaarden blev flyttet fra, har lidt Tab ved Banegaardens Flytning, og der kunde altsaa i et saadant Tilfælde være Tale om Erstatning for Værdiforringelse, men man maa huske paa, at her kommer man let ud paa de vilde Veje. Kommer der nemlig efter Banegaardens Flytning faa Folk i Hovedgaden, kommer der maaske endnu færre i Sidegaderne, og man vilde møde et Krav ikke alene fra Hovedgaderne, men ogsaa fra Sidegaderne, ikke alene fra dem, som kunde med nogen Ret gøre et saadant Krav gældende, men ogsaa fra dem, som kun saa en fjern Mulighed for at opnaa en Erstatning. Med andre Ord, der vilde blive et Run af den